

האיכר והמכובד

בלרוס

סיפורנו הוא לא עליכם ולא עלינו, אלא על אחד ממכובדי
הצאר ועל איכר נבון.
יום אחד האיכר חפר באדמה ומצא גוש זהב קטן.
"מה לעשות בו? אם אשאיר אצלי, האדון ייקח אותו, ואם לא
האדון ייקח אז ראש הכפר ייקח, ואם לא ראש הכפר, אז
ראש המחוז."

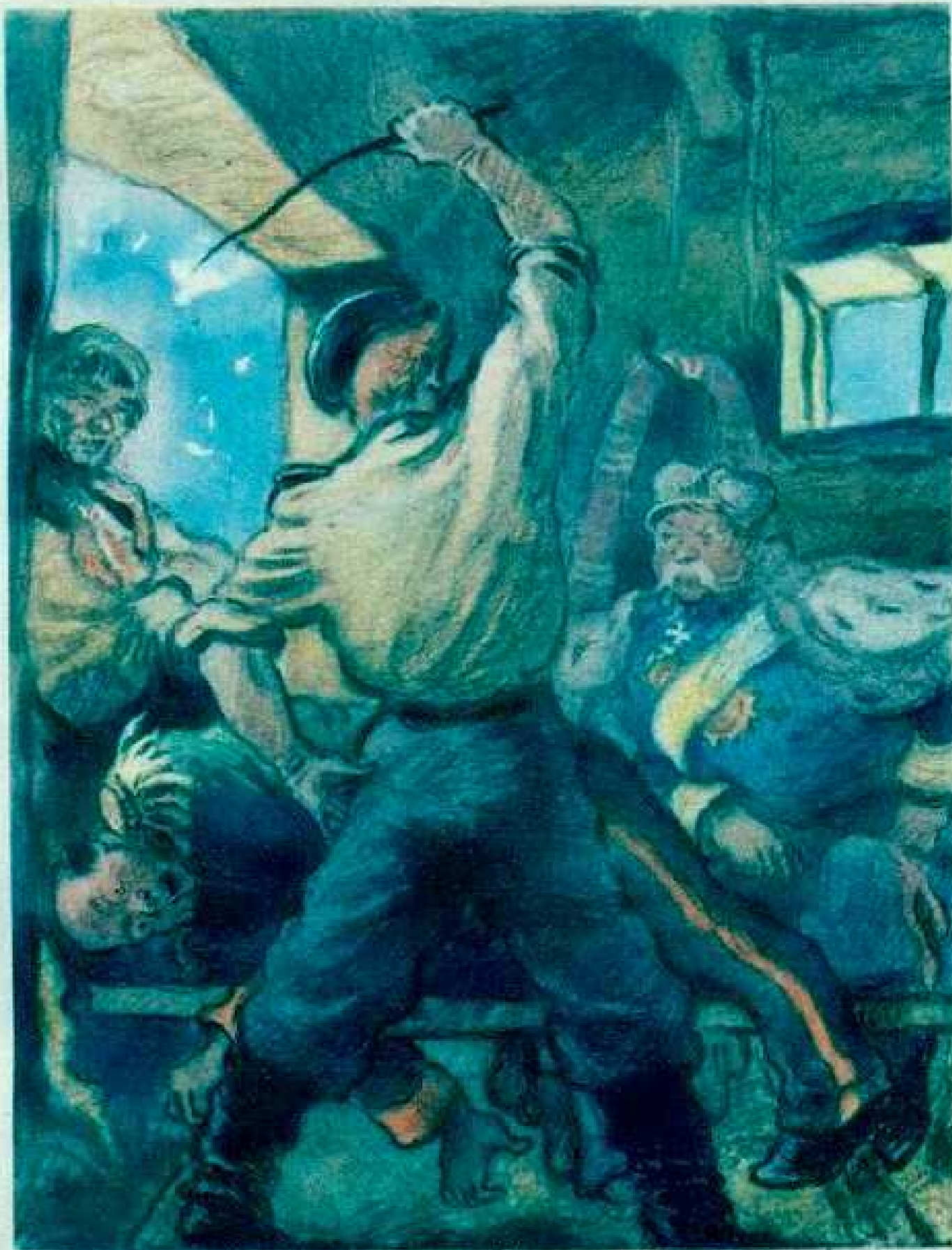
"אביא את הזהב לצאר. אולי הצאר ייתן לי פרס
ואת הפרס של הצאר איש לא ייקח."
האיכר לבש סנדלים חדשים והלך לצאר. הלך, הלך
עד שהגיע לחצר הצאר. שם עצר אותו השומר.
"לאן אתה הולך, איכר?"
"לצאר אני הולך, שומר."
"מה נחוץ לך, איכר, אצל הצאר?"
ידידי השומר, תן לי לעבור. נחוץ לי להגיע לצאר."
השומר נתן לו לעבור. גם השומר השני, גם
השלישי והרביעי נתנו לו לעבור.
האיכר הגיע לחדרו של הצאר, ושם ליד הדלת עמד
אציל מכובד. שמן, ורוד, חדור כבוד.
"לאן אתה זוחל, איכר?"
"אני לצאר, אדוני."
"לצאר? ומה אבדת שם?"
"הנה, מצאתי גוש זהב ואני מביא מתנה לצאר."

עיניו של האציל המכובד נדלקו בחמדנות.
"זהב? הממ.. תראה."
האיכר הראה את הזהב והאציל המכובד כמעט
והתעלף. ואומר:
"נו, אם תיתן לי, ידידי החביב, חצי מהפרס שתקבל
מהצאר, אתן לך לעבור לצאר. ולאו - לך מכאן."
מה לעשות?
"טוב, אדוני, אתן."
האציל המכובד נתן לאיכר לעבור לצאר.
"תבורך, צאר-אדוני" אומר האיכר "הבאתי לך מתנה."
ונתן לו את הזהב.
"מה לתת לך עבור מתנה כזו?"
"צאר-אדוני, תן לי קצת לחם."
הצאר ציווה להביא לו חלה, לחם לבן. הביט האיכר
על הלחם ואומר:
"לא, צאר-אדוני. לחם כזה זרעתי, לחם כזה קצרתי,
לחם כזה דשתי, אבל לא אכלתי לחם כזה אף פעם.
וגם לא אוכל כזה. תן לי לחם שחור."

התחילו המשרתים להתרוצץ, חיפשו בכל הארמון -
לחם שחור לא מצאו. רק אצל קבצן שעמד ליד שער
הארמון מצאו ובקשו קצת לחם שחור.
האיכר אכל.
"מה לתת לך עכשיו, האיכר?"
"עכשיו, צאר-אדוני, הייתי רוצה קצת לישון."
הכינו לאיכר מיטה נוחה, כסת פוך, אבל הוא מביט על
המצע, מרגל לרגל דורך.
"זה לא מצע בשבילי. אני האכלתי את האווזים, מרטתי
את הפוך הזה, אבל מעולם עוד לא ישנתי על פוך.
בשבילי מספיק קש של אפונה."
הביאו עגלה שלמה של קש אפונה. האיכר שם כובע
תחת ראשו והתחיל לנחור עד ששמעו בכל הארמון.
ישן, קם ואומר:
"תודה לך צאר-אדוני. הטרדתי אותך, העלבתי אותך,
תן לי עכשיו מאה מלקות."

"איך זה - מלקות? נתת לי זהב במתנה!"
"אך, צאר-אדוני! אני מבקש - תן לי פרס מאה מלקות."
מה לעשות. הביאו שוט. רצו להכות את האיכר והוא
צועק:

"חכה צאר-אדוני, יש לי שותף."
"איזה?"

"כשבאתי הנה, עצר אותי אחד איש חשוב ולא נתן
לעבור. 'אם תיתן לי חצי ממה שהצאר ייתן לך, אז
תעבור.' ואני הבטחתי. אז תנו לו תחילה חמישים
מלקות, ואחר כך לי חמישים."

הביאו את האציל המכובד, והוא רועד מפחד:
"בררר..!"

"אין דבר, אדוני" אומר האיכר "לא ארמה אותך. כפי
שנדברנו כך תקבל!"

השכיבו את האיש ונתנו לו מלקות כראוי!
אז אומר האיכר:

"אך, צאר-אדוני, הוא כל כך טוב משרת אצלך שצריך לתת לו פרס. תנו לו גם את חלקי."
נתנו למכובד עוד חמישים מלקות. מאה בסך הכל.
בזמן שהכו את המכובד חבש האיכר את כובעו ויצא בדלת.
לא ראו אותו יותר. לאיכר מוטב רחוק יותר מארמונו של הצאר, מחסדיו של הצאר. לאיכר לא יצא כל טוב מאלה.

